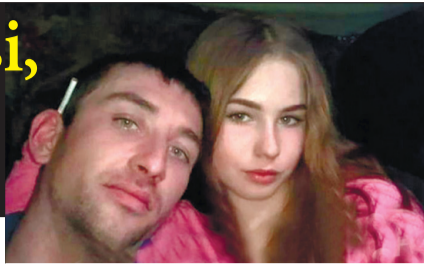

Повісився на тому ж дереві,
з якого напередодні зняли
його кохану...

Подорожці трагедії на с. 12

Фото із сайту kriminal.tv.

Магнітні бурі у липні

с. 10

Цікава

ГАЗЕТА на вихідні

6 липня 2022 року №25 (238) Ціна 7 грн

● ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ»

«Окупанти розстріляли наші автівки, де було 6 дітей»

Історія порятунку сім'ї, понівечені машини якої виставлені в центрі Києва разом із підбитою технікою загарбників

Ігор ОСИПЧУК

Один з автомобілів спалений, другий, з написами «ДЕТИ», — посічений кулями. Обидва знайдені в Київській області в районі села Вишеград. Коли 14 березня російські солдати відкрили по них вогонь, у цих машинах перебували 9 людей, 6 із них — діти. За кермом одного з авто перебував Віталій Самойленко, який зараз зі своїми рідними лікується в Німеччині. Він і розповів «Фактам» про те, як разом із великою ріднею намагався вирватись із окупації у складі евакуаційної колони.

Осколками мені розсікло обличчя в ділянці лівої скроні, в голову влучили й застрягли під шкірою ще декілька осколків.

— Я їхав третім. А першою — моя мама. Бо до неї в салон сіла місцева жінка, щоб показувати дорогу. Пам'ятаю, її звати, як і мою маму, Віра. Другою їхала моя дружина Олена на Nissan. Решта автомобілів — за нами, — згадує Віталій. — Виїхали в бік села Вишеград. Там ще стояла якась спалена російська бронемашина на гусеницях. Обминули її і, трохи не доїхавши до кладовища, почули вибухи.

Далі все відбувалося дуже й дуже

Президент України Володимир Зеленський та прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон на Михайлівській площі зупинилися біля знищеного окупантами автомобіля Віталія Самойленка.

швидко, в якійсь метушні. Піднялася гора пилу, щось диміло, сильно запахло горілим. В якусь мить я зрозумів, що в нашу машину поцілили. Осколками мені розсікло обличчя

в ділянці лівої скроні, в голову влучили й застрягли під шкірою ще декілька осколків. Обличчя, очі залило кров'ю. Через це, а також через дим погано бачив, що відбувається навколо.

Закінчення на с. 4

● КАРА БОЖА

Фото із сайту donpatriot.news.

Бродячі собаки загризли 7-річну дочку зрадника України

Фото із сайту donpatriot.news.

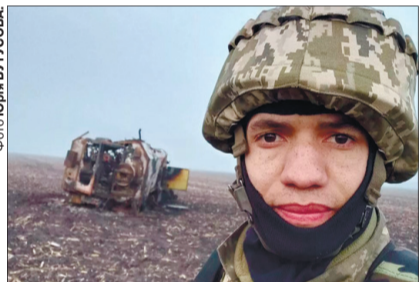

За страшний гріх батька розплатилася донька...

Читайте про це на с. 5

● КОЗАЦЬКОГО РОДУ!

Фото Юрія БУТУСОВА.

До участі в бойових діях Віктора Стороженка спонукало бажання бути вільним.

МАВР:
афроукраїнець із Севастополя воює в «Легіоні Свободи»

Після 24 лютого чоловік вивіз за кордон вагітну дружину та сина і повернувся, щоб стати на захист рідної землі

Розповідь про війну — на с. 11

● ЛЮБОВ СИЛЬНІША ЗА ВІЙНУ

Як капелан на фронті обвінчав...
Кота і Білку

Історія кохання — на с. 6

● **ПАТРІОТИ З КОЛИСКИ**

Фото facebook.com/LvivskaODA.

Про юних волонтерів говорить тепер уся країна.

Діти створили блокпост і зібрали кошти на бронезилети

Малюки зі Стрия на Львівщині облаштували пункт пропуску, на якому зупиняли автівки та звертались до водіїв з проханням фінансової допомоги військовослужбовцям (на фото)

Василь КІТ

Про маленьких волонтерів розповіли у Львівській обласній військовій адміністрації. Хлопчики збирали гроші на захисний одяг та обладнання. Вони створили «Блокпост юного патріота заради мрії».

Їхню палку ініціативу підтримав фонд «Твори добро». Тож хлопці з блокпоста спільно з фондом за три дні зібрали кошти на 2 бронезилети для військовослужбовців зі Стрийщини, які зараз боронять незалежність на фронті.

● **ДЕЛІКАТНЕ ПИТАННЯ**

«Жінки не повинні воювати в чоловічих трусах»

У Збройних силах України нема форми для жінок, вони перешивають її або купують, якщо можливо, імпорту

Василина СМЕТАНА

Депутатка Київської міської ради Ірина Никорак розпочала стартап із виробництва одягу для українських захисниць. За її словами, сьогодні до ЗСУ залучено понад 50 тисяч жінок, але статут української армії, на відміну від США, Ізраїлю чи Грузії, передбачено та затверджено лише чоловічу форму одягу, включено з білизною.

«От просто уявіть собі: усім жінкам-військовим видають чоловічу форму без врахування жіночої фізіології на додачу з чоловічими трусами! Одягаємо на жінку, отримуємо варіанти: якщо вона за розміром нормальна у стегнах, може не підійти для грудей; якщо підходить у талії, то не влізають стегна», — зазначила депутатка. За інформацією Никорак, жінки намагаються «підганяти» форму самостійно або за допомогою швачок, але це не всім і не завжди доступно, особливо в польових умовах.

Як повідомляє пресслужба Київради, створений депутаткою проект Arm Women Now уже виготовив лекала для пошиття жіночого військового одягу, використовуючи зразки іноземних армій. Кошти на матеріали та виробництво збирають на благодійних аукціонах, лоти для яких безоплатно надають відомі українські спортсмени, музиканти й громадські діячі.

● **НЕЗЛАМНІ**

Парамедик Тайра про знуцання у російському полоні

Відомого українського парамедика-волонтера Юлію Паєвську, яку більше знають за позивним Тайра, нещодавно звільнили з путінських лаб

Василь КІТ

Вона розповіла, що загарбники тримали її у Донецькому сізо у маленькій камері разом із ще 21 жінкою. Там було лише 10 ліжок. Тайра зазначила, що ставлення до українських полонених жакливе, а медичну допомогу їй надали лише один раз. «Там залишилося дуже багато наших. Ставлення жакливе. Годують більш-менш, померти з голоду не вдасться. Але в останній тиждень нам навіть мила не дали», — розповіла вона в інтерв'ю DW.

«Нам не дозволяли вдень навіть сидіти, ми мали стояти. А спати — з 10-ї вечора до 6-ї ранку. Але насправді відбій давали пізніше, а будили раніше. Сидіти можна було лише на маленьких лавочках, де всі 22 жінки не помістяться, там максимум шість худих дівчат можуть сісти. Треба мінятися і постійно перевіряють, щоб ти не сидів. Якщо сідасеш, то тебе карають — спочатку кричать, а далі можуть зайти і щось зробити», — розповіла вона.

Окупанти звинуватили

Фото із сайту novosti-n.org.

Тайру за «розстрілюю» статтею. «Я була дуже здивована. Казала, що виконувала свою присягу, давала її народу України та діяла на території своєї держави, у Маріуполі. На що вони говорили, що то була територія «ДНР», — додала Юлія Паєвська.

Тайра розповіла, що окупанти казали їй, що вона уже мрець і їй краще накласти на себе руки. Також

«Окупанти казали їй, що вона уже мрець і їй краще накласти на себе руки.»

загарбники використовували фізичне та психологічне насильство. Однак Юлія Паєвська відмовилась коментувати подробиці, пославшись на те, що наразі триває слідство. Вона лиш зазначила, що перебування у застінках ворога — це дуже важке випробування для людини. А окупанти постійно перекручують всі дані або говорять суцільну брехню, щоб морально давити полонених. «Обмеження свободи змінює свідомість кожної людини, коригує ставлення до суспільства та до себе. Це новий етап життя.

Я більше ніколи не потраплю в полон — то 100%. Пережити це фізично та морально дуже складно. Стан під час повернення був дуже важким», — поділилася парамедик, яка зараз нарешті перебуває у безпеці.

«Я більше ніколи не потраплю в полон — то 100%. Пережити це фізично та морально дуже важко».

● **ПРОБЛЕМА**

«Хто не паше, той москаль»

Мінекономіки розмістило рекламу

Юрій ЖУК

У центральній частині столиці вже понад два тижні стоїть білборд зі словами «Хто не паше, той москаль» (на фото). Замовником реклами, згідно з написом, є Міністерство економіки України. Наскільки доречною є така реклама? Адже, як відомо, дуже багато громадян через події в країні втратили роботу. Зокрема, наразі кількість офіційно зареєстрованих безробітних в Україні сягнула 319 800 осіб. Експерт з питань соціальної політики Андрій Павловський зазначив, що в країні зараз попит перевищує пропозицію. «Відповідно до оцінок Міжнародної організації праці, Україна втратила понад 5 млн робочих місць. От можна додати до того рівня безробіття, який був перед війною, ще 5 млн людей, які не мають зараз роботи. З часом це стане проблемою номер один», — наголосив він.

Для прикладу: у Києві до війни було 4–5 осіб на одне робоче місце, а зараз — 15–20.

Погоджуйтесь?

● **ПРЯМА МОВА**

Олексій АРЕСТОВИЧ, радник голови Офісу Президента, про те, чи повернуться українські військові на острів Зміїний, звідки наші воїни остаточно вибили російських загарбників:

Збройні сили України навряд чи його (острів Зміїний. — Ред.) будуть займати. Швидше за все, ми прилетимо туди, позначимо прапор якийсь. І це, я сумніваюся, що треба робити, тому що нам своя Чорнобаївка не потрібна. Навіщо повторювати їхні помилки? Поставити туди гарнізон, аби його зносили? Це ідіотизм перекреслити всі досягнення. Головне, щоб їх там не було.

● **НЕСКОРЕНІ**

Збитий рашистською ракетною екіпаж Мі-8 вижив завдяки рішучим діям командира

Фото В'ячеслава ДІОРДІЄВА, armyinform.com.ua.

Нині Роман знов у строю!

Того дня це був уже другий бойовий виліт ескадрильї Військово-морських сил. Колона ворожої вантажної та броньованої техніки, озброєна ПЗРК, з півночі швидко просувалася у бік Миколаєва, намагаючись взяти місто в оточення. Виконавши два пуски некерованими ракетами по противнику, екіпаж українського Мі-8 готувався завдати ще одного потужного удару. Гвинтокрил підійшов максимально близько до колони, набрав трохи висоти для прицілювання, але в цю мить авіатори відчули удар ззаду, і машину почало хилити на лівий бік. Відпала хвостова балка, гелікоптер палав та стрімко почав втрачати швидкість і рівновагу. На роздуми — секунди... Командир екіпажу Роман якимось дивом протягнув ще метрів 200 й ухвалив рішення про аварійну посадку...

В'ячеслав ДІОРДІЄВ,
кореспондент АрміяInform

Це, напевно, і посадкою повною мірою не назвеш. І взагалі, за словами Романа, у таких випадках без балки, кермового гвинта імовірність виживання особового складу мінімальна. Але всім смертям на зло всі три льотчики залишилися живими. І в цьому вбачається велика заслуга саме командира екіпажу, який у відповідальний момент не розгубився та не запанікував.

Він зробив усе, аби пом'якшити приземлення та посадив вертоліт на шасі, а не на бік, куди його так хилило після ураження...

Роман, як і всі співгромадяни, прокинувся на світанку 24 лютого від ракетно-бомбових ударів. А 26-го отримав перше бойове завдання. Необхідно було перекинути десант для зміцнення наших позицій перед Херсоном та заразом здійснити пуск ракет по визначених силах противника.

Взагалі-то скільки подібних навчальних завдань, зокрема із застосуванням авіаційних засобів ураження, доводилося виконувати 33-річному офіцеру — не порахувати. Але, як ви-

являється, це майже ніщо, як порівняти зі справжніми бойовими вильотами.

— У реальному бою немає імітації — все по-справжньому, зокрема й радіолокаційні засоби противника, потрапивши в поле зору яких, ти мо-

“**Внаслідок падіння його мобільний був пошкоджений. Тому перше, що він зробив, — це попросив зателефонувати дружині. Треба було негайно доповісти про подію командуванню частини, а напам'ять він знав лише номер коханої.**

жеш стати ціллю для зенітно-ракетних комплексів загарбника. Окрім цього, коли працюєш по колонах, то часто-густо ворог перебуває в русі. Якщо він

на ґрунтовій дорозі, пил підіймається неймовірний. Тож необхідно добре пересвідчитися: чи насправді це чужі, а не свої, щоб через фатальну помилку не відкрити «дружній» вогонь, — пояснює Роман.

26 лютого екіпаж Мі-8 після виконання завдання повернувся на місце базування. А ось на початку березня гелікоптер був підбитий... Тоді виконували завдання чотири гвинтокрили, і саме Роман був ведучим цієї ланки. Наблизившись до колони, українські льотчики роздивились рашистську літеру Z та відкрили вогонь. Три гелікоптери добре відпрацювали та повернулися на базу, а ось одного врятувати не вдалося...

Але головне, що всі члени екіпажу вижили, причому не дістали важких поранень.

— Коли ми в такий спосіб вимушено приземлилися, одразу наклали джгут на ногу другому льотчику, у якого, як згодом з'ясувалося, був перелом нижньої кінцівки. У мене під час падіння також була пошкоджена нога та обгоріло обличчя й ліва рука. А бортмеханік виявився серед нас найстійкішим: хоч під час приземлення вдарився спиною, але міг самостійно пересуватися. Тому, коли десь за п'ять хвилин ми побачили неподалік машину, то саме він висунувся в її бік. Як виявилось, в ній був місцевий фермер. Цей чоловік евакуював нас з місця події до районної лікарні, за що ми йому щиро вдячні. А згодом мене з хлопцями уже перевели до військового шпиталю, — розповів командир екіпажу.

За словами офіцера, внаслідок падіння його мобільний був пошкоджений. Тому перше, що він зробив, — це попросив зателефонувати дружині. Треба було негайно доповісти про подію командуванню частини, а напам'ять він знав лише номер коханої.

Щось приховувати від неї було неможливо. Адже вона мала вийти на зв'язок з керівним складом Романа та в подробицях розповісти про те, що сталося. Звісно, що від почутого її голос почав тремтіти. Жінка нервувала, якийсь час не здатна була зосередитися, постійно щось перепитувала. Але, зрозумівши, що з чоловіком усе гаразд, все ж таки знайшла в собі сили заспокоїтися та згодом точно передала в частину почуту інформацію.

З трьох членів екіпажу Мі-8, який було збито у березні на Миколаївщині, нині на лікуванні перебуває лише другий льотчик. Решта, зокрема і Роман, — у строю! У нього є велике бажання нищити ворога, повернутися додому з Перемоогою, обійняти дружину й семирічного сина та зробити все можливе, щоб не окупанти, а українці вирішували, в якій країні їм жити та яку державу будувати. І щоб реалізувати цю мрію, він докладе максимум зусиль!

● **ПОГЛЯД**

Фото facebook.com/nathalie.ishchenko.

«Прошу вважати мого сина Гумба Астамура Дауровича (на фото), позивний Абхаз, народженого в м. Сухумі 22.07.1989 р., громадянином України. Посмертно», — написала на своїй сторінці у фейсбуці журналістка Наталя Іщенко.

Астік загинув...

Колись я мала честь працювати в першому українському інтернет-виданні UkraineToday. Його засновниця Наталя Іщенко свого часу приїхала з маленьким сином з Абхазії, коли росія почала війну з Грузією... Приїхала з війни

Вікторія СЮМАР,
народний депутат від фракції «Європейська Солідарність»

В Україні тоді було мирно, але Наташа ніколи не мала ілюзій з приводу росіян. І от її син Астамур, якого я пам'ятаю ще хлопчиком Астіком, загинув... Його позивним на цій війні був Абхаз. Україна стала домом, де він буде похований...

...Расеяне, ви вбиваєте наших дітей. Без жодної причини. А лише тому, що ви дурні вбивці, які не здатні більше ні на що.

І цьому немає пояснень і не може бути прощачень.

Хочу, щоб ви знали. Ті наші діти, які виживуть, будуть вам мститися. Знаю по своїй. І передадуть це почуття майбутнім поколінням.

Ви будете ізгоями. Проклятими на покоління. Вас ненавидить кожен ваш сусід. Вас зневажає світ. І знайте, вас ніхто вже не боїться.

Наші чоловіки, батьки і діти, часто ціною власного життя, але вщент розбили міф про «другу армію світу».

Ви не страшні.

Ви огідні.

У своїй брехні і печерності. Ваше майбутнє — це реалізація наших прокльонів. І забуття.

Амінь.

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:

**0967731037,
0668247160,
0509949907**

● ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ»

«Окупанти розстріляли наші автівки, де було 6 дітей»

Фото із сайту fakty.com.ua.

Прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон роздивляється спалену машину Віталія (на фото).

Закінчення. Початок на с.1

Ігор ОСИПЧУК

Я вискочив з авто, бо не міг роздивитися, що коїть позаду мене в салоні. Відчинив задні двері, побачив свого молодшого, 5-річного, сина Макара. Загалом в машині були троє дітей та моя сестра. Старший, 16-літній, син Вова сидів поруч зі мною. Ззаду — сестра з двома молодшими, донькою та сином.

Коли почався обстріл, найменшого, Макара, вони скинули на підлогу і сестра накрила його собою. Донька також впа-

ла вниз. На щастя, вони фактично не постраждали — принаймні видимих травм у них не було.

Мені неймовірно сильно боліло всередині голови, я нічого не чув. У пам'яті зринали епізоди з радянських фільмів про війну, в яких люди кричали від нестерпного болю через контузію. Я теж закричав, сподіваючись на те, що біль ослабне. І це дійсно допомогло — стало дещо легше.

Переконавшись, що діти із сестрою живі, знову сів за кермо — ще не розумів, що машина їхати вже не може, бо була розбита... Тож вискочив з автомобіля, щоб забрати із салону молодшого

сина. А іншим кричу: «Виходьте на другий бік!». У ту мить, коли вийшов з авто, побачив, що ззаду на нас несеться російська бойова машина піхоти. На водійському місці, висунувшись по пояс, сидить бурят. Останнє, що я запам'ятав, — удар цієї БМП в нашу автівку.

Про подальші події знаю зі слів свідків. Спочатку БМП вдарила по автомобілю, а потім — по мені, бо я стояв поруч із ним. Наша машина відлетіла в один бік, я — в інший.

— Коли ви отямилися?

— Певно, через декілька хвилин. Свідомість повернулася, коли дорос-

лі разом із моїми старшими дітьми підіймали мене на ноги. Я не міг іти. Під руки мене відтягли в очерт. Там ми лежали, поки не закінчилася стрілянина. Мене знову підняли, й ми рушили в село. Дісталися крайньої вулиці. Син, 16-річний Вова, тримав мене, щоб я не падав, а решта стукали у хвіртки, просили, щоб нас пустили. Місцеві боялися відчиняти. Аж нарешті до нас вийшла жіночка років 60. Її звали Олена. Вона нас пустила до себе. Мене поклали в ліжку, надавали можливу в тих умовах медичну допомогу, відмивали обличчя від крові. Я то непритомнів, то приходив до тями.

Потім мені розповіли, що так пролежав приблизно чотири години. Весь цей час мене лихоманило — певно, через больовий шок. Вчоргове розплющую очі... й бачу свою дружину та російських солдатів.

— Що від вас було треба окупантам?

лити нам їхати в сусіднє село Колонщина. Олена від когось почула, що там є медичний заклад. Не знаю, що сталося у росіян, але наступного дня вони дали згоду евакуювати поранених. Врешті окупанти не виявили на лежній пильності, і дружина змогла за 7 поїздок

У пам'яті зринали епізоди з радянських фільмів про війну, в яких люди кричали від нестерпного болю через контузію. Я теж закричав, сподіваючись на те, що біль ослабне. І це дійсно допомогло — стало дещо легше.

— Вони вирішили зібрати всіх, хто вижив, в будинку, де вони тримали полонених. Нас хотіли відправити в білорусь. Мене доставили в той дім, завели на другий поверх, поклали в якійсь кімнаті. Олена часто й ретельно витирала мені кров. Найбільше кровило ліве вухо... Серед тих, хто живив, моя мама постраждала найбільше. Їй прострелили обидві ноги і руки, а також живіт. Вона мала ще декілька осколкових поранень. Я в результаті удару БМП отримав у декількох місцях переломи черепа (скроневої кістки, кістки під оком, щелеп). Плюс численні інші поранення та контузію. У мого старшого сина Вови також контузія.

— Росіяни відправили вас у білорусь?

— Чомусь ні. Люди, які почувалися більш менш нормально, в тому числі мої дружина й батько, наполегливо просили окупантів дозво-

вивести не тільки поранених, але й усіх із нашої колонії, хто цього хотів, — загалом 20 людей!..

У Колонщині поранені змогли отримати першу медичну допомогу, згодом їх переправили у Житомир, а тоді — у Німеччину. Там Віталія та його сина прооперували.

А зараз чоловік радіє ще одній добрій новині — після кількох операцій в Україні його мамі стало краще і лікарі дозволили і її транспортувати в Німеччину. Там усі будуть доліковуватися та проходити реабілітацію.

На жаль, на п'ятому місяці війни росіяни стали ще жорстокіше ставитись до цивільних українців і кількість смертей та поранень лише зростає. Важливо, щоб не був забутий жоден випадок кривавих злочинів окупантів, кожен має бути зафіксований. Рашисти мусять відповідати за все на майбутньому «Нюрнберзі».

Джерело: fakty.ua.

● СЛОВО — ЗБРОЯ!

Повернути в ефір: петиція щодо «Прямого», «5 каналу» та «Еспресо» набрала необхідну кількість голосів

За інформацією на сайті Кабінету Міністрів, станом на 1 липня її підписали 25014 осіб із 25000 необхідних

Ольга СОКОЛОВА

Відомо, що після цього її мають розглянути представники уряду. Про підтримку або невідтримку електронної петиції публічно оголошує на офіційному сайті прем'єр-міністр України.

Нагадаємо, 4 квітня державний концерт РРТ без попередження викинув з ефіру три загальнонаціональні мовники, а керівництво країни ігнорує заклик медіаспільноти щодо обмеження свободи слова в Україні. У зв'язку з цим на сайті Кабінету Міні-

стрів створили петицію про повернення в цифровий ефір українських телеканалів «ЕСПРЕСО», «5 канал» і «ПРЯМИЙ».

Як заявив п'ятий Президент України, лідер «Європейської Солідарності» Петро Порошенко, відключен-

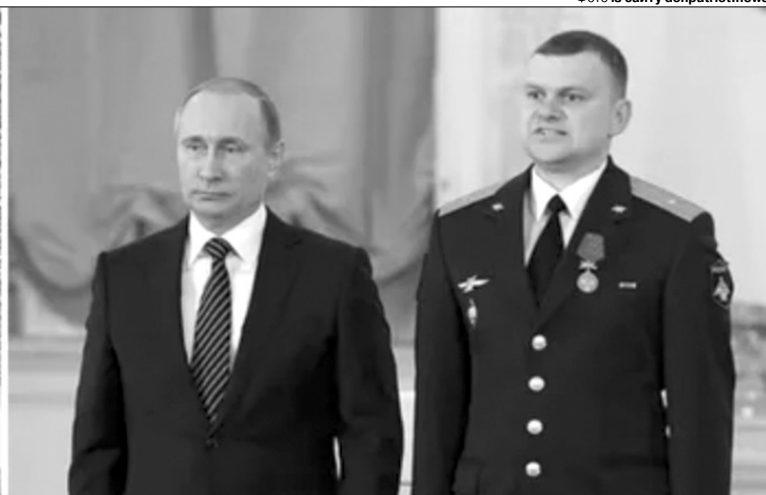
ня телеканалів «Прямий», «5 каналу» та «Еспресо» від цифрового мовлення не сприяє майбутньому членству України в ЄС та збереженню єдності суспільства у протистоянні російському вторгненню. Крім того, він закликав не допустити «путінізації» України.

А надзвичайний і повноважний посол України в США 2015–2019 років Валерій Чалий наголосив, що рішення відключити «Прямий», «5 канал» та «Еспресо» є не військовою, а політичною цензурою. Ініціатори такого рішення могли дивитися на рейтинги та аналізувати, що вони втрачають.

Тим часом на початку травня у посольстві США теж прокоментували відключення з етеру трьох загальнонаціональних мовників — «Еспресо», «5 канал» і «Прямий». Там нагадали, що США завжди підтримували плюралізм незалежних голосів.

● **КАРА БОЖА**

Дівчинка поверталася додому з уроку музики та опинилася у пастці у вузькому провулку, де її й заскочили агресивні пси.

«Був у Кремлі, вдостоївся поруч із Самим особистого фото...»

Фото із сайту donpatriot.news.

Бродячі собаки загризли 7-річну дочку зрадника України

Письменниця Оксана Забужко розповіла про трагедію, яка сталася в родині льотчика з Криму, котрий бомбив дітей у Сирії. Його доньку загризли собаки на Забайкаллі, де дислокується авіапункт, у якому служив кримський зрадник. Саме цей авіапункт розбомбив торговий центр у Кременчуці

в одному з населених пунктів під Читою, і облетіла тоді всю світову пресу. Там згряя безпритульних собак серед білого дня загризла на вулиці 7-річну дівчинку. Вона поверталася додому з уроку музики — й опинилася у пастці у вузькому провулку, де її й заскочили агресивні пси.

«Звісно, те, що в Росії вулицями населених пунктів бігають зграї голодних собак, які можуть загризти насмерть самотнього перехожого, — це само по собі мальовничо й багато додає до портрету країни, яка прийшла нас «визволяти». Але найцікавіші тут не собаки, і не дівчинка — а її тато, майор Антон Канорський, про якого ЗМІ розкопа-

ли, що б років тому він одержав із рук Путіна орден за Алеппо», — написала Забужко.

Канорський за те, що бомбив сирійських дітей, свого часу отримав нагороду з рук самого Володимира Путіна. Російський військовий злочинець навіть прибув для цього у Кремль. «Був у Кремлі, вдостоївся поруч із Самим особистого фото, на якому, за неписаним статутом російської армії, має «вид лихой и придурковатый». Зрештою, який іще вигляд може мати льотчик, який «отрабатал по Сирии» і якому взагалі краще б вмерти, а ще краще було б — не народжуватися на світ?» — риторично поцікавилася письменниця.

Вона нагадала страшні подробиці загибелі доньки Канорського, які опублікували чи не всі світові видання: те, що на місці трагедії так і не вдалося знайти відгризену собаками ногу дівчинки, те, що її личко було настільки погризене, що ховали дитину у закритій труні, те, що її мама, дізнавшись про те, що сталося, потрапила до лікарні.

«І тільки в кримських пабліках промайнула новина, від якої мені справді пішов мороз поза шкірою: виявляється, 2014 рік Антон Канорський ще зустрів українцем — у складі військової частини, розташованої в Криму, у Феодосії, коли не помиляюсь, — зазначила Забужко. — Була колись така страшна українська лайка — «а щоб тебе собаки з'їли!». Виявилось, може бути ще страш-

Я бажаю їм не нашої людської справедливості, кривої й кострубатой, — а Божої. Такої, як отримав Антон Канорський.

ніше: зраджуєш Україну, стаєш росіянином, і зразу ж, одним пакетом — убивцею сирійських дітей, після чого собаки з'їдають уже не тебе, а твою дитину... Ось така кар'єра майора Канорського. Прекрасна, як на мене, — хоч під скло став», — не приховувала емоцій українська письменниця.

Вона додала, що не прагне бачити російських військових злочинців та українських зрадників у Гаазі — людське правосуддя здатне зробити для нелюдів навіть перебування за ґратами відносно комфортним. «Я бажаю їм не нашої людської справедливості, кривої й кострубатой, — а Божої. Такої, як отримав Антон Канорський. І я знаю, що так воно й буде», — зазначила Забужко.

Василь КІТ

Отже, Оксана Забужко нагадала моторошну історію, яка сталася на початку року на Забайкаллі,

● **ПОЗИЦІЯ**

Зламали хребет, бо не хотіла віддавати окупантам український паспорт

Рашисти жорстоко побили 76-літню журналістку з Херсона Тетяну Антонюк. Напівпритомна та з переломом вона змогла залізти до автівки та втекти з російського блокпосту. Уже понад місяць жінка перебуває у лікарні...

Ірина СІТНИКОВА, hromadske.ua

Як розповіли у Першому медичному об'єднанні Львова, до травня пані Тетяна категорично відмовлялася покидати окупований Херсон. Вона погодилася виїхати лише після вмовлянь чоловіка, який воює в Збройних силах України та хвилювався за її безпеку.

Тетяна встигла зібрати лише тривожну сумку та покласти на ганку будинку перед евакуацією. За її словами, невдовзі після цього у її будинок влучив снаряд.

Авто, яким жінка виїздила з іншими людьми з Херсона, зупинили на російському блокпосту. Окупанти відібрали в них усі цінні речі, а коли Тетяна Антонюк відмовилася віддавати український паспорт — почали лупцювати. За словами журналістки, її били кулаками та один раз вдарили ногою у спину.

«Коли я впала, у мене були кросівки-чоботи, він [окупант] ще з мене зняв їх, і я побігла босою. У мене ще нога травмована була, вся в крові. Водій завів машину, поки вони відволіклися, у сумки почали зазирати — і цієї миті ми просто втекли. Я на ходу вскочила», — розповіла жінка.

Їм дивом вдалося вирватися. На українському блокпосту Тетяні допомогли медики. Жінці довелося зрізати волосся, щоб зупинити кровотечу, оскільки лікарі не могли зрозуміти, звідки йде кров. Евакуаційним потягом у важкому стані вона дісталася до Львова, де її госпіталізували до лікарні Святого Луки.

Обстеження показало перелом хребта та сильні забої голови. Жінка частково втратила слух і не могла рухатися без чиеїсь допомоги. Щоб Тетяна ходила, нейрохірургам довелося зробити складну операцію та ввести у зламану ділянку спеціальний кістковий цемент. Жінка каже, що сама не розуміє, як доїхала з переломом хребта, але для неї головним було вирватися.

Вона розповіла, що працювала журналістом під час війни в Афганістані, а потім їздила в зону АТО як волонтер від Червоного Хреста.

«Під час АТО росіяни поводитися пристойніше.

Фото з фейсбук-сторінки Першого медичного об'єднання Львова.

Лікуватися пані Тетяна довго не буде, адже відлежуватися нема часу — потрібно волонтерити!

Такого не було. Ну так, крали, горілку десь купували, в магазини заходили і просто безплатно хапали товари. Але такого звірства, насилля над дітьми не було. А це щось страшне», — каже Тетяна Антонюк.

Операція минула успішно, і тепер Тетяна може підводитися з ліжка. Медики розповідають, що жінка налаштована рішуче.

«Каже: лікуватися довго не буде, адже відлежуватися нема часу — потрібно волонтерити! Ми бажаємо їй швидкого одужання і пишаємося такими сильними українськими жінками», — повідомили у медоб'єднанні.

● **ЛЮБОВ СИЛЬНІША ЗА ВІЙНУ**

«Після перемоги ми хочемо всиновити дітей, — каже подружжя. — Як мінімум двоє, а там, як вийде».

Фото із фейсбук-сторінки Головнокомандувача ЗС України.

Капелан на фронті обвінчав... Кота і Білку

Бійці 97-го батальйону 60-ї ОПБр познайомилися після поранень на Донбасі та створили сім'ю, а тепер знову воюють за Україну. Історію кохання двох військових опублікував у Facebook головнокомандувач Збройних сил України Валерій Залужний

Марія **НИКОЛАЄНКО**

Він — розвідник з позивним Кіт, вона — снайперка Білка. Кажуть, що мали зустрітись ще 2014-го на Донбасі, бо воювали зовсім поряд, але склалося інакше...

До 2014 року Білка була дизайнером одягу, мала власне ательє. Але шиття полишила, як почалася війна.

Просто не могла себе змусити моделювати комусь сукні, знаючи, що в цей час на фронті гинуть люди. Я раніше не мала жодного уявлення про військову справу, але розуміла, що руки потрібні, була налаштована навіть їжу готувати. Віддала ключі від квартири та ательє друзям і поїхала в підрозділ. Два місяці була в підготовчому центрі. Спочатку навчалася на штурмовика, потім на санінструктора. Згодом узяла в руки СВД і стала снайпером. Звідки вправність? Через те, що я шию, у мене хороший окомір, — усміхається жінка.

Кіт і Білка свого часу залишили армію за станом здоров'я після отриманих

поранень. Попри це, дуже хотіли повернутися у стрій.

Тож коли Кіт у фейсбуку написав, що збирає групу і йому потрібен снайпер, Білка одразу відповіла, що готова приєднатися. Почалося листування, а згодом і романтичні стосунки. Вони по-

«**Тож коли Кіт у фейсбуку написав, що збирає групу і йому потрібен снайпер, Білка одразу відповіла, що готова приєднатися.**

бралися, придбали затишний будинок, запланували вінчання...

Але вранці 24 лютого всі плани різко змінилися. Кіт пішов у військкомат, сказав, що не має права залишатися на «гражданці» з бойовим досвідом. Те саме зробила і Білка. З того часу подружжя життя продовжилося на передовій — вони воюють разом.

— Із самого початку на місці не сиділи. Спали по 2–3 години. Росіяни заходили великими колонами, не завжди було зрозуміло звідки. Але й вони іноді «губилися», адже використовували старі карти, на яких села ще не перейменовані. У Новоселівку колона зі 120 машин заїхала випадково, одразу ж повернула, щоправда, спочатку пограбували будинки, вбили кілька цивільних, — розповідає Кіт. — У Білогорі вороги мародерили дуже сильно, в основному — якути та кадирівці. Знущалися над місцевими, шукали молодих жінок та дівчат. Люди були голодні, налякані. Ми зустрічали ворога відповідно, щоб йому не було у нас смачно. Особисто бачив, як вони добивали своїх поранених і пострілами гнали солдатів у бій.

За словами розвідника, у підрозділі активно використовують озброєння від союзників і навіть за необхідності його удосконалюють.

— У нас на позиціях є MG-38 від партнерів, наприклад. Він ще під час Другої світової війни лупив росіян, успішно робить це й тепер. Працює безвідмовно, — пояснює Кіт. — До наших реалій ми пристосовуємо будь-що.

На фронті Кота та Білку обвінчав військовий капелан. Попри те, що війна триває, подружжя вже будує плани на час після перемоги.

Найближча мрія — дійти до Бердянська, звільнити його і скупатись у морі. Я дружині це обіцяв. Потім хочеться, звичайно, повернутися додому, закінчити ремонт у будинку, — сказав розвідник.

— А ще після перемоги ми хочемо всиновити дітей, — додає Білка. — Як мінімум двоє, а там, як вийде.

За матеріалами segodnya.ua та фейсбук-сторінки Головнокомандувача ЗС України.

● **Я ТАК ДУМАЮ!**

«Небо сьогодні — загроза, а не спасіння. Прилітають ракети, а не янголи...»

Небо і сатана

Колісь небо було нашим порятунком. До неба люди зверталися, коли благали про справедливість. Воно могло любити, а могло справедливо карати. На небо люди йшли, щоб знайти в ньому останній спокій, огортаючись у хмари, немов у прозорий одяг, стаючи легкими, немов п'яні, втрачаючи вагу, перемагаючи силу гравітації

Володимир ЄРМОЛЕНКО, філософ, колонка на сайті gazeta.ua

Але небо сьогодні — загроза, а не спасіння. Прилітають ракети, а не янголи. Те, що було і є для нас вікном у нескінченність, стає вікном у нашу можливу смерть. І мертві наші, можливо, не захочуть іти туди, звідки літає морок.

Часом воно відвертається від землі, не маючи сил дивитися на те, що з нею стало. Вкривається хмарами, як захистом від поглядів, то виганяє їх, стаючи знову чистим і прозорим. Небо нині змінюється надто швидко. Воно, як і ми, не знає спокою.

Що сталося з людством? Символ спасіння стає джерелом загибелі. Те, що було колісь домівкою Бога, ми благаємо сьогодні закрити. Є щось діявольське в тому, що головна війна сьогодні — у небі, за небо, з небом. І ми вдвляємося в його блакитну плоть не в пошуку зірки, що падає, а зі страхом побачити ракету, що пролітає, розрізаючи повітря, а потім — людське життя.

Це війна всесвітнього терориста. Терорист зазвичай бореться проти держав, а цей — сам є державою. Хочє скинути порядок насильства, але цей російський терорист сам є упорядкованим насильством. Хочє захопити нашу землю і наше небо.

Захоплюючи наше небо, він змішує добро і зло, стираючи між ними межі. Він знищує російськомовних, щоб їх «захистити». Коїть геноцид, щоб його «не допустити». Організовує нацистські злочини, щоб «денаціфікувати». Продовжує криваві вбивства імперії, щоб перемогти «західний імперіалізм». Кажє, що добро — це зло, а зло — це добро.

Просто росія втратила здатність до розрізнення. Слова і речі були вирвані з їхніх місць і втратили своє значення. Свобода почала означати рабство і навпаки. Тиранія почала означати демократію і навпаки. Релігій почала виправдовувати злочини. На небо помістили сатану.

Російська «безмежність» зіграла з нею поганий жарт. Там, де немає меж,

усє втрачає ясність, покривається темрявою. Якщо ти не можеш відрізнити себе від іншого, то втрачаєш здатність до відповідальності. Ти можеш іти вбивати, вважаючи, що «це не я». Так і росія вбиває, повторюючи, що «нас втягнули в цю війну». Йде чинити геноцид над українцями, повторюючи, що вбивства, які вони чинять, — це «геноцид росіян». І що їхня загарбницька війна — це війна за «незалежність росії від Заходу». Вони забирають зерно і техніку в селян Херсонщини, як робив сталінізм на початку 1930-х, немов готуючи новий Голодомор, — і стверджують, що цей Голодомор готує Захід, купуючи в Україні харчі.

Росіяни сьогодні не мають центру в самих собі. Колись один українець поставив їм діагноз, хоч за це продав свою душу. Так, вони — мертві душі. Тому їхній єдиний центр — це путін. Понад сто мільйонів дерев'яних ляльок на дистанційному керуванні. Вони втікатимуть від відповідальності. Казатимуть: «Це не я, це зі мною». «Зі мною трапилася ця війна, зі мною трапилося те, що я вбиваю безвинних людей, зі мною трапилося те, що я згвалтував. Це не я, пожалуйте мене». Вони помістили свою совість на зовнішній носій.

“**Терорист зазвичай бореться проти держав, а цей — сам є державою. Хочє скинути порядок насильства, але цей російський терорист сам є упорядкованим насильством. Хочє захопити нашу землю і наше небо.**

Але коли це відбувається, ти опиняєшся по той бік добра і зла. І більше не відчуваєш, що відповідальний за свої дії. Між тобою і твоєю дією втрачається зв'язок. І там, де ти — кат, ти сприймаєш себе жертвою. Ти поміщаєш на небо сатану.

Не знаю, як довго це все триватиме. Як довго сатана реготатиме звідти, із небес. Як довго ми ще стоятимемо під цим кривавим дощем. Але ми переможемо. Бо країна свідомих і вільних людей завжди переможе країну керованих іззовні ляльок. Країну мертвих душ.

І небо колісь повернеться. І ми будемо знову дивитися на нього з надією. Слухати його тиху музику. Захоплюватися тим, як воно перевертається над нами, як великий небесний кит. І радіти, що сатана нарешті впав у своє пекло. Назавжди.

● **ПАНТЕОН ГЕРОІВ**

«Не американські джавеліни, не англійські енлави, а лише українці здатні перемогти імперію зла»

Це слова-заповіт легендарного комбата Олега Куцина. 19 червня близько полудня під час ворожого обстрілу на Ізюмському напрямку загинув Олег Куцин (Кум) — командир 49-го стрілецького батальйону «Карпатська Січ» 93-ї ОМБр «Холодний Яр»

Євген БУКЕТ, кореспондент АрміяInform

Ще задовго до війни для багатьох українських патріотів він став легендою. 4 жовтня 1989 року, попри сувору заборону комуністів, Олег Куцин уперше вивисив синьо-жовтий прапор у рідному Тячеві. Сталося це під час установчих зборів Тячівської районної організації Народного Руху України за перебудову. У 1990-му був серед тих націоналістів, хто підняв український стяг над Говерлою. Особисто знав крайового провідника ОУН Зеновія Красівського, виконував його завдання.

«Він учасник багатьох сутичок із ворогами Української держави на Закарпатті. У тому, що сепаратистські рухи на Закарпатті не перемогли, є заслуга й Олега Куцина», — стверджує відомий дослідник визвольних рухів Роман Коваль.

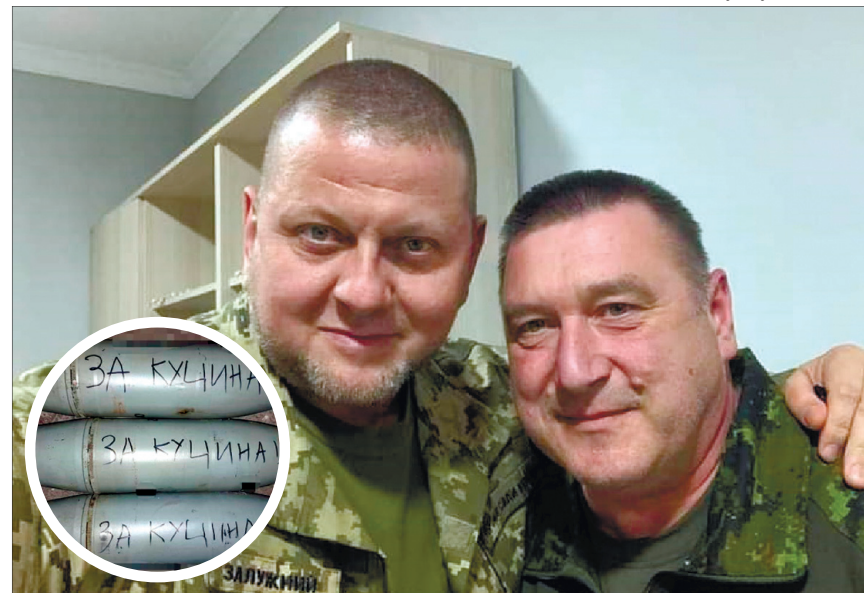
Як руховець Олег брав активну участь у виборах до Верховної Ради 1990 року, у Революції на граніті, був членом «Просвіти». На початку 2000-х вступив до лав ВО «Свобода».

З 1995 року Олег Куцин — учасник вшанування героїв Холодного Яру, із січня 1997-го — член Історичного клубу «Холодний Яр», а від січня 2022-го — заступник голови клубу.

На відміну від багатьох побратимів-молочоднярівців, я був знайомий з Олегом Івановичем порівняно недавно — з 2018-го. Але і цього часу було достатньо, щоб перейняти його віру в невідворотну Перемогу України.

З початком війни на Сході у 2014 році Олег Куцин організував волонтерську групу, яка почала збирати та доправляти до допомогу українським військовим, які несли службу в районі окупованого Слов'янська Донецької області. Влітку 2014-го спільно з побратимами створив та очолив окрему добровольчу соту «Карпатська Січ», відродивши військову традицію Карпатської Січі 1938 року, героїзмом якої надихався.

У 2014–2016 роках чота перетворилася на роту та увійшла до складу 93-ї ОМБр ЗСУ. Воїни «Карпатської Січі» витримали бої в районі Донецького

«За Куцина» — так підписали снаряди побратими після загибелі Олега Куцина. На цьому фото він із Головнокомандувачем Збройних сил України генералом Валерієм Залужним.

аеропорту, біля Пісків, Водяного, Опитного, шахти «Бутівка». У бою за селище Піски Олег Куцин був поранений.

У 2015-му очолив комбатантське об'єднання «Легіон Свободи». У березні 2017 року слідчий комітет рф порушив проти Куцина кримінальну справу. І це не дивно, адже командир любив повторювати: «Ця війна завершиться або в Чопі, або у Владивостоці».

“**Командир любив повторювати: «Ця війна завершиться або в Чопі, або у Владивостоці».**

24 лютого 2022 року Олег Куцин разом із побратимами відновив Добровольчий батальйон «ОДЧ Карпатська Січ». Січовики під його командуванням чергове проявили себе на полі бою, тому було ухвалено спільне рішення про створення 49-го окремого стрілецького батальйону Сухопутних військ Збройних сил України «Карпатська Січ». Уперше в історії командиром батальйону ЗСУ став молодший лейтенант, адже іншого

командира, окрім Олега Куцина, для легендарного батальйону бути не могло.

«Для бійців він завжди був авторитетом, завжди вів за собою, був переконаний, що командир має бути бойовим, разом із бійцями планувати та брати участь у боях, а не відсиджуватись у штабі. За час війни з московським ворогом Олег Куцин (Кум) на своєму прикладі виховав сотні козаків-націоналістів. Багато з них здобули військовий досвід та стали офіцерами», — розповіли бійці батальйону про свого командира.

Олег Куцин ще з юних літ знав, що війна з росією неминуча, що боротися доведеться зі зброєю в руках.

«Ми усвідомлюємо, що зараз вирішується доля Української держави та Нації. Тому йти на фронт необхідно. Ні американські джавеліни, ні англійські енлави за нас цю боротьбу не виграють. Лише ми, українці, здатні подолати ворога, бо ми породили цю імперію і лише ми з допомогою здорового цивілізованого світу здатні її знищити», — слова-заповіт легендарного командира батальйону «Карпатська Січ».

Так і буде, Олже Івановичу! Москва впаде!

● **ФАКТ**
Верховний суд США скасував рішення 50-річної давності, яке давало право на аборти. Цей резонансний вердикт неабияк струсонув Америку мітингами протесту. Як побоюються експерти, рішення Верховного суду може призвести до фактичної заборони переривання вагітності у консервативно налаштованих штатах Півдня та Середнього Заходу США, а це у свою чергу — до збільшення підпільних абортів, смертності серед жінок, відмови від новонароджених та зростання дитовбивств. «Це сумний день для суду і країни. Суд зробив те, чого він ніколи раніше не робив: прямо позбавив конституційного права, яке є таким фундаментальним для багатьох американців», — розкритикував рішення Верховного суду президент США Джо Байден (на фото).

Фото із сайту eadaily.com.

● **ПРЯМА МОВА**

Дмитро МАРЧЕНКО, генерал-майор Збройних сил України, який у перші місяці повномасштабної війни керував обороною Миколаєва, вважає, що зупинити зараз війну не можна, бо буде ще гірше:

Точку неповернення ми вже пройшли. Вона була на самому початку, коли можна було все це зупинити на етапі переговорів. Але після того, що росіяни витворили (на окупованих територіях. — Ред.) — все. Я відповів тим, хто хоче спокою й миру будь-яким шляхом, — його не буде. Нам треба забирати всю землю, забрати Луганськ, Донецьк, Херсон і Крим. Тому що далі буде гірше. Якщо хтось думає, що на цьому все зупиниться і все буде добре — ні, це не так. Це ми відпустимо ворога додому, він там залиже рани, зробить відповідні висновки, підкорить свої бойові порядки і нападе ще раз.

● **НЕСКОРЕНІ****Шість танків — проти 20:****такий бій успішно провів підрозділ Героя України капітана Пономаренка**

«Передчуття війни, що наближається», виникло у військового та групи його бойових побратимів-резервістів задовго до її початку 24 лютого 2022 року, і ветерани АТО з досвідом боїв 2014–2015 років, переважно офіцери, почали діяти, не чекаючи на накази

Сергій КОВАЛЕНКО

До 12 лютого вони склали план дій з урахуванням можливості того, що агресор «заглушить» в Україні мобільний зв'язок, визначили місця і час збору, «хто за ким заїжджає», зрештою — маршрути пересування, які вели до штабу 3-ї окремої танкової бригади відносно молодого з'єднання ЗСУ, у травні 2019-го переданого до бойового складу з Корпусу резерву.

У серпні 2014-го керівник магазину однієї з великих мереж супермаркетів Сергій Пономаренко (**на фото**) потай від родини звернувся до військкомату і після курсу перепідготовки обійняв офіцерську посаду у 3-му окремому танковому батальйоні «Звіробій». Перед відправкою на фронт із навчального центру «Десна» він встиг з'їздити на іменини сина лише на один день...

Потому офіцер згадував: «Досить широкий шлях пройшли: починали від Маріуполя і закінчили під Лисичанськом, у Попасній...» Особливо Сергію Івановичу запам'яталися бої за комплекс споруд навколо вертикального вентиляційного ствола шахти «Бутівка-Донецька», який у взаємодії із підрозділом 95-ї окремої аеромобільної бригади вдалося захопити з четвертої спроби (а після успішного штурму танкістам довелося витримати 16-годинний майже безперервний артобстріл). Також у пам'яті закарбувалося й відбиття ворожого наступу на місто Мар'їнку, коли посилені танковий взвод «Звіробоя» допомагав воїнам 28-ї окремої механізованої бригади. Бойові заслуги офіцера 2015 року було відзначено державною нагородою — орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

У листопаді 2021-го Сергій Іванович звільнився з військової служби та повернувся до цивільного життя, займався приватним підприємством. Проте мирно попрацювати він встиг лише

«Героєм себе не відчуваю, роблю те, що має робити кожен чоловік, який себе поважає», — говорить танкіст.

близько півтора місяця — почалася широкомасштабна рашистська агресія, і 38-річний офіцер, батько трьох дітей, разом із групою побратимів знову одяг-

особливими, зауважуючи, що прагне абсолютно у кожному бою «працювати на максимумі»...

У взаємодії з підрозділом 25-ї окремої Січеславської повітрянодесантної бригади танкісти вчинили спробу штурму захопленого ворогом села Топольського, що неподалік Ізюма. Шість українських танків із двох напрямків наблизилися до села, проте з'ясувалося, що сили противника мають значну чисельну перевагу: одних лише ворожих танків, здебільшого — ретельно замаскованих, під час бою було виявлено близько двох десятків!

У запеклій перестрілці вичука та досвід підлеглих Пономаренка виявились кращими: візуально було підтверджено знищення дев'яти рашистських танків, але замість однієї перетвореної на факел бойової машини у прицілах українців незабаром з'являлися дві інших. Коли Сергій Іванович ухвалив рішення на відхід для поповнення боекомплекту, ворог застосував артилерію різних калібрів, потужною канонадою не даючи змоги знову вийти на вогневі позиції. Один із українських Т-72 був пошкоджений одразу кількома влучаннями, і з метою порятунку екіпажу, який зумів

евакуюватися, та власне бойової машини, капітан Пономаренко вирішив знов увірватися на вогневий рубіж на своєму танку — щоб не наражати на небезпеку інші.

Екіпаж підтримав ротного, і танк Пономаренка успішно виконав ризикований маневр, влучними пострілами придушив ворожі вогневі точки, а потім сміливці під обстрілом взяли на буксир підбиту машину та витягнули її з поля бою.

Про ці події Сергій Іванович згодом розповів у сюжеті на телебаченні. У розмові із журналістами офіцер так сформулював мету, заради якої він воює: «Для мене особисто Перемога — це коли не будуть людей дурити, коли ти зможеш вийти на подвір'я і розуміти, що майорить український прапор, що люди розмовляють українською. Коли ти можеш піти та знайти собі роботу, ти можеш дитину відвести у нормальний садочок, ти можеш проїхати по нормальній дорозі... Ця війна — це великий шанс для країни, шанс відірватися від оцього якоря — я по-іншому не скажу, — яким є російська федерація, котра всі ці 30 років незалежності гальмувала нас у розвитку. І можливо за якісь 10, 15, 20 років ми навіть подякуємо росіянам за те, що хай і з великими жертвами, але ми зрештою скинемо з себе оцей ярк, який нас стримує, гальмує наш розвиток, і ми такі станемо нормальною, квітучою країною...»

До речі, Сергій Іванович є досить «медійною» особою — він охоче ділиться думками з представниками ЗМІ і встигає публікувати цікаві фото- та відеоматеріали про свої бойові будні на особистій сторінці у соціальній мережі Facebook. «Героєм себе не відчуваю, роблю те саме, що й хлопці, які стоять поруч, те, що має робити кожен чоловік, який себе поважає і цінує свою родину, свій дім, стати на їхній захист — це обов'язок кожного чоловіка», — зазначив він у ще одному інтерв'ю.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Указом Президента України № 201/2022 від 2 квітня 2022 року капітану Пономаренку Сергію Івановичу присвоєно звання Героя України з врученням ордена «Золота Зірка».

Замість постскрипту: вже після нагородження капітан Пономаренко був підвищений у посаді (нині він — заступник командира батальйону). Нещодавно особисто брав участь у захопленні двох покинутих рашистами танків Т-80 — ці машини вже перебувають на озброєнні 3-ї бригади. Про одну з таких мініоперацій пресслужба з'єднання навіть створила невеличкий відеокліп.

Джерело: armyinform.com.ua.

Ця війна — це великий шанс для країни, шанс відірватися від оцього якоря — я по-іншому не скажу, — яким є російська федерація, котра всі ці 30 років незалежності гальмувала нас у розвитку.

нули військовою формою.

Рота капітана Пономаренка прийняла бойове хрещення уже за лічені години після розвантаження під Барвінковим, і з того часу танкісти 3-ї бригади майже безперервно захищають від ворожого наступу Харківщину. За один із цих боїв Сергій Іванович отримав найвищу державну нагороду України — хоча сам він не вважає ті події якимись

Повідомлення**про оприлюднення проєктів документа державного планування та звіту про стратегічну екологічну оцінку**

1. Повна назва документа державного планування:

«Детальний план території для будівництва та обслуговування виробничих будівель та споруд на вул. Шахтарська в м. Нововолинську, в районі очисних споруд колишньої шахти № 1, у зв'язку зі зміною цільового використання земельної ділянки (визначення параметрів забудови і містобудівних умов та обмежень для проєктування об'єкта будівництва на цій земельній ділянці) (далі — ДПТ) та звіт про стратегічну екологічну оцінку документа державного планування — розділ «Охорона навколишнього середовища» (далі — Звіт про CEO)».

2. Орган, що приймає рішення про затвердження документа державного планування: Нововолинська міська рада за адресою: м. Нововолинськ, пр. Дружби, 27, тел. (03344) 4-12-01, факс (03344) 4-06-14, e-mail: vykonk@nov-rada.gov.ua

3. Передбачувана процедура громадського обговорення, у тому числі: а) дата оприлюднення проєкту ДДП та звіту про стратегічну екологічну оцінку: шляхом розміщення на офіційному вебсайті Нововолинської міської ради — <https://www.nov-rada.gov.ua/> — 24 червня 2022 року. Публікація повідомлення в газеті «Наше місто» — 07 липня, у виданні «Цікава газета» — 06 липня.

б) способи участі громадськості (надання письмових зауважень і пропозицій, громадські слухання

тощо): громадськість у межах строку громадського обговорення має право подати в письмовій формі зауваження та пропозиції до звіту з CEO та ДДП. Усі зауваження і пропозиції, одержані протягом встановленого строку, підлягають обов'язковому розгляду замовником. За результатами розгляду замовник враховує одержані зауваження або вмотивовано їх відхиляє.

в) дата, час і місце проведення запланованих громадських слухань (у разі проведення): громадські слухання відбудуться 20 липня 2022 р. о 17.00 в приміщенні актового залу Нововолинської міської ради на пр. Дружби, 27.

г) орган, де можна отримати інформацію, адресу, за якою можна ознайомитися з проєктом документа державного планування, звітом про стратегічну екологічну оцінку та екологічною інформацією, у тому числі пов'язаною зі здоров'ям населення, що стосується документа державного планування та до якого подаються зауваження і пропозиції: виконавчий комітет Нововолинської міської ради за адресою: м. Нововолинськ, пр. Дружби, 27, тел. (03344) 4-12-02, факс (03344) 4-06-14, e-mail: vykonk@nov-rada.gov.ua.

Зауваження та пропозиції до проєкту державного планування та звіту про стратегічну екологічну оцінку надаються протягом 30 днів від дня оприлюднення звіту, тобто до 27 липня 2022 року включно.

Необхідність проведення транскордонних консультацій щодо проєкту документа державного планування відсутня.

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Повертайся живим, Вітька...

Марія Павлівна приглядалася до молодого військового. Мужній. Легка неголеність. Часом не Вітька, її колишній учень? Треба було інші окуляри взяти. Бо ці слабенькі. Як і зір

Ольга ЧОРНА

Марія Павлівна все життя в школі працювала, українську мову та літературу викладала. Навіть коли стала пенсіонеркою, ще кілька років на роботу ходила. А потім почався ковід, дистанційне навчання. Тривале сидіння за комп'ютером не для неї. Та й очі вже не ті.

За школою сумувала. Бо це був її другий дім. Марія овдовіла рано: ні дитини не встигла народити, ні в щасті з коханим пожити. Вдруге заміж не вийшла.

Вчителька пам'ятала своїх учнів. Вітька був непосидюхом — за хлопцем золоті верби росли. Можливо тому, що рідні не цікавилися сином. Батько бігав до коханок. А мати тягнула дві роботи. Для Вітьки не вистачало часу. В школі дивувалися, що він добре вчився. А ще у Вітьки було завичене почуття справедливості: якщо хтось ображав слабших, він міг добряче кривдника відмолотити.

У старших класах Вітька закохався в родичку Марії Павлівни — Майю, яка вчилася в паралельному класі. Раніше дівчину дражнив: то майкою називав, то сорочкою. А потім сподобав.

Вчителька завжди опікувалася дівчиною, адже то найближча її родина. Ставилася до Майї, наче до рідної дитини. А тут Вітька з його коханням...

— Майє, ти знаєш, який у Вітьки батько. Як кажуть, яблуку від яблуні...

— Тітонько, не хвилюйтеся. Винятки з правил трапляються. Так ось Вітька — саме той виняток.

— Я не згідна, — стояла на своєму Марія Павлівна. — От я недавно читала...

— Реальне життя і художня література не одне й те ж. Тітонько, ми з Вітькою просто зустрічаємось. Я ж не йду завтра з ним під вінець.

Але в Марії Павлівни була своя думка. Вона вирішила серйозно поговорити з Вітькою. І поговорила. Пізніше про це шкодувала. Але тоді... Сказала все, що думає про Вітькового батька і про залицяння до Майї. Навіть не знала, що може бути такою різкою та нещадною до юної закоханості, так принизити хлопця. Вітька вислухав нотацію мовчки. А потім тихо мовив:

— Я не знав, що ви можете бути такою...

Тепер на уроках Марії Павлівни сидів тихо. Намагався не зустрічатися поглядом з учителькою. І взагалі змінився. Вмить подорослішав, посерйознішав. Це вже не був той шибеник, до вибриків якого всі звикли.

Бокував Вітька і від Майї. Вона його перестривала, хотіла поговорити. Але хлопець робив вигляд, що поспішав. Дівчина здогадувалася, що це справа рук любої тітоньки. Прямо про це запитала. Марія Павлівна пробувала віднікуватися. Виглядало незграбно, тому

Фото із сайту ukr.net.

«Бережи себе!»

довелося зізнатися.

— Але ж мені Вітька справді подобається, — мовила Майя.

— Розподобається.

— Але ж ви... Я не знала, що ви така...

Марія Павлівна знітилася. Майя майже повторила Вітькові слова.

...Вчителька виправдовувала свій вчинок, переконувала себе, що все зробила правильно. Заради Майї. Зрештою, дівчині не про кохання треба думати, а про хороший атестат, вступ до вишу. А вже потім про гідного нареченого. Щоб його рідня була порядна, а не батько-гультай.

У старших класах Вітька закохався в родичку Марії Павлівни — Майю, яка вчилася в паралельному класі. Раніше дівчину дражнив: то майкою називав, то сорочкою. А потім сподобав.

...Вітька після закінчення школи пішов навчатися на айтівця. Майя вступила до педагогічного — на філологію.

Заміж Майя вийшла за Кирила, хлопця з приміського села. Він начебто нічого, але щось гризло Марію Павлівну.

— Занадто розкутий і хамовитий, — винесла вердикт.

— Сучасний, — заступилася за обранця Майя.

Матері дівчини Кирило також не вельми припав до душі. Поводився виклично. Ще не встиг прийти у зяті, а вже розкритикував квартиру. Ремонт не такий. Меблі — відстій. Треба купити нові. Майя пробувала щось заперечити, але Кирило відповів, що розуміється в дизайні. Теща відгризнулася:

— Хочеш щось змінювати — будь ласка, але власним коштом.

Хамовитий зять пропустив її слова повз вуха.

...Згодом Майя дізналася, що Кирило зраджує. Її троюрідний брат

барменом працював. Саме туди навідувався благовірний то з однією дівчиною, то з іншою. Майя вимагала пояснень. Чоловік усе заперечував. Але згодом трапилася халепа: одна з Кирилових коханок завагітніла. Кирило виставили з квартири. Майя подала на розлучення.

...Вітьків батько через недугу остепенився — до коханок не бігав. Тепер гроші йшли на його лікування. Хлопець вчився і підробляв, аби матері допомогти.

На нього задивлялися дівчата. Симпатичний, високий, міцний. Та його досі мучила колишня розмова з Марією Павлівною. І Майю, своє перше кохання, не міг викинути з голови.

Вітька отримав диплом, відслужив у армії. Влаштувався працювати в одну з фірм, де підробляв студентом. Там бачили, що хлопець тямущий. Вмовив матір, аби не надрилася на двох роботах. Сам працював до пізнього вечора, зате й платню отримував гідну.

...Війна застала Вітьку на залізничному вокзалі. Ранковим потягом мав їхати в справах. Повернувся додому. Вирішив: піде воювати...

Марія Павлівна зустріла хлопця перед тим, як мав відправлятися на фронт.

— Вітю! — гукнула.

Зупинився. Упізнав колишню вчительку.

— Добрий день, — привіталася першою. — Туди збираєшся? — запитала, махнувши рукою у бік сходу.

— Туди...

— Прости за ту колишню розмову. Я не повинна була...

— Все в минулому. Зараз інші клопти.

— Хто би міг подумати, що така біда нашу землю спіткає. Бережи себе, Вітю. Повертайся живим.

— Дякую. І ви бережіть себе. Вибачте, мені пора. Ось мої йдуть. Передавайте вітання Майї.

Вітька обійняв колишню вчительку. Пішов. Йому назустріч бігла дівчинка. Поцілував доню. Пригорнув дружину.

З непосидючого хлопчиська виріс справжній чоловік, воїн. З почуттям провини, каяття та вдячності Марія Павлівна дивилася вслід своєму колишньому учневі...

● АРТФРОНТ

Фото із сайту obozrevatel.com.

«Не поставить нас росія на коліна!».

Вакарчук зі сцени показав середній палець росії

Фронтмен гурту «Океан Ельзи» так вчудив під час благодійного концерту у Польщі

Лія ЛІС

Крім сильного жесту в бік рф, Святослав також звернувся до своїх фанів, які прийшли підтримати Україну в цей нелегкий час. «Росія хоче деморалізувати нас, хоче поставити нас на коліна, змусити боятися, впадати в депресію, думати про те, як було в минулому», — заявив Вакарчук і показав середній палець загарбникам: мовляв, не дочекаєтесь.

Співак також зі сцени подякував польському народу за підтримку — після жесту в бік росії зал гомосно зааплодував. «Ми знаємо, що йдемо в майбутнє гордо та впевнено — за допомогою друзів, таких як Польща, Україна обов'язково перемаже. Це станеться навіть швидше, ніж ми гадаємо. Головне — працювати для цього щодня», — додав фронтмен.

Відомо, що на концерті було понад 4 тисячі слухачів, а виручені на заході кошти підуть на допомогу українським біженцям та захисникам.

Анекдот

:)) :)) :))

Після смерті путіна відправили в пекло. Але за хорошу поведінку йому дозволили навідатися у москву. Він прогулявся містом, зайшов у московський бар, замовив чарку горілки і питає у бармена:

- Крим наш?
- Так, Крим наш, — відповів бармен.
- А Донбас наш?
- Так, Донбас наш.
- Ну а Київ теж наш?
- Звичайно, теж наш.

Путін із задоволенням випив чарку і каже:

- А скільки я маю заплатити?
- 100 гривень.

● **СІМ «Я»**

«Мам, купи мені все ВІЙСЬКОВЕ»

Коли 5-річна дитина висловлює бажання воювати, хоче спецформу, задумуєшся, як правильно реагувати

Оксана КОВАЛЕНКО, мама

Мій мізинчик несподівано заявив, що хотів би військові шорти, футболку та ще й сандалі. Вловивши моє спантеличення, він зрозумів його по-своєму й швиденько додав, що пістолета уже має, тож мені обійдеться дешевше, аніж здається. (Насправді зважувала, чи не зарано гратись у війну).

— Що ж ти зібрався робити у військово-мундирі? — питаю.

— Убивати... Злодіїв, наприклад.

Зрозуміло, якщо основні розмови і рідних, і чужих здебільшого про війну, то ти просто не можеш не звертати на це уваги, навіть якщо за віком ще маєш бавитися у пісочку і витирати з губ молоко. У психології є теза, що дитина відображає навколишнє у своїх іграх. Це норма. І страхатися мають не ті батьки, чия малеча береться за іграшкову зброю, а ті, чії діти, будучи під вибухами, малюють рожеві квіточки і яскраве сонечко. Ігри у війну, в хижаків, привидів допомагають виплеснути назовні зайву агресію, тому вони важливі для дитини. Правда, в таких ситуаціях точить сумнів: як не пропустити перші паростки надмірної агресії. Де межа нормальності? Психологія Марія Гончаренко пояснила критерії: «Про наднормову дитячу агресію можна казати, якщо дитина знуцається з тварин, все руйнує, часто і без будь-якого контексту ріже людиноподібні іграшки чи імітує способи вбивства. А до дітей, які живуть за часів війни, взагалі треба підходити з іншими мірками. Ідеться не про агресію, а про бажання якось контролювати ситуацію, захищатися, повернути мирне життя. Якщо дитина символічно «вбиває путіна», це дає їй відчуття власної сили, внеску в боротьбу, наближення до перемоги. Такі ігри, як не парадоксально, більше про мир та спокій, ніж про агресію».

Важливо тільки наглядати, аби усе це було безпечним.

Пишіть, якщо маєте чим поділитися! Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або ж tsikava.gazeta@gmail.com, а пошта: 43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13, «Цікава газета на вихідні».

● **ДО СЛІЗ**

Війна забрала в неї маму, брата й чоловіка...

Щемлива історія дружини захисника «Азовсталі»

Юлія ЛУГОВА, fakty.ua

Тетяна Ластович відмовляється від пропозиції виїхати за кордон. Живе у найближчому до тимчасово окупованого Маріуполя місті, щоб після нашої перемоги повернутися з дітьми на землю, які захищав їхній батько, щоб розказати, як тато й бабуся боронили «Азовсталі». Про це розповідала в інтерв'ю tsn.ua.

Півторамісячний Ілля ще не знає, що його батько був героєм. Олексій Ластович захищав Маріуполь та загинув на «Азовсталі» 21 квітня. Три тижні не дожив до народження малюка. Він дуже чекав на хлопчика і вибрав ім'я заздалегідь.

Тетяна та Олексій виховували ще 4-річну Ганну та 2-річну Віку, а четверту дитину вони мріяли усунувити. Сім'я до повномасштабного вторгнення жила у Ялті (селище міського типу в Мангушській селищній громаді Маріупольського району. — **Ред.**) під Маріуполем. Вони мали свій будинок — повний дітей, кішок та собак, яких Олексій витягав із біди. Щасливе життя на березі моря обірвалося 24 лютого.

Попри вагітність та двох маленьких доньок, навіть мови не було про те, щоб Тетяна могла затримати свого воїна і хоча б обмовитися, аби не йшов на війну.

«Жінки-азовці — це підтримка та опора чоловіків зі сталі», — каже дружина загиблого воїна.

Сталевими були чи не всі члени цієї родини. Першим на захист України пішов брат Тетяни — Юрій Луговський. Він пройшов Революцію гідності, згодом став легендарним розвідником і снайпером полку «Азов» на Сході, мав позивний «Барретт». Юрій загинув під Водяним у 2018 році.

«Брат на передовій не був лише тоді, коли був у відпустці. Були такі тижні, коли не їв і не спав. Він знав військову справу, як мовиться, від А до Я», — розповідає жінка.

Мама, каже Тетяна, не змогла примиритися зі смертю брата. Вона продовжила його справу — пішла служити до полку «Азов» військовим психологом.

«Вони жили всі разом, у них

Фото із сайту fakty.com.ua.

Це фото, де мама (ліворуч) тримає на руках її доньку, тепер одне з найдорожчих для Тетяни.

було і щастя, і горе спільне, вони їли з однієї миски і дихали одним повітрям», — переконує жінка.

Наталія Луговська загинула на «Азовсталі» 3 травня. У бункер, де вона перебувала, влучила авіабомба. Звістки про смерть спочатку чоловіка, потім — мами Тетяна отримувала на останньому місяці вагітності вже на окупованій землі.

чоловік із ним домовлявся: «У нас там у травні пологи, ви не розраховуйте на мене», — розповідає жінка.

Азовці і зараз не залишають родину. Вони потім розкажуть дітям Олексія Ластовича, як їхній батько захищав Україну. Кирило Яковлев переконаний: це покоління українців зовсім інакше цінуватиме нашу

Звістки про смерть спочатку чоловіка, потім — мами Тетяна отримувала на останньому місяці вагітності вже на окупованій землі.

Вона розуміла, що мусить ризикувати та вибиратися на підконтрольну Україні територію. Коли проїжджали ворожі блокпости, їх обшукували, перевіряли всі речі. І лише коли сім'я була у безпеці, вони сказали водієві, що він вивіз сім'ю азовців. Чоловік тільки перехрестився та зрадів, що ця «спеоперація» вдалася.

Вже на вільній території під виття сирен та постійні перебіжки в укриття народився Ілля. На виписку із пологового Тетяну із сином приїхали зустрічати азовці.

«Це був сюрприз, причому дуже зворушливий, адже мене мав забирати лише командир Льоші,

незалежність. «Як мовиться, у вогні залізо перетворюється на сталь, у боротьбі народ перетворюється на націю. Ось зараз той момент, коли ми станемо повноцінною нацією», — каже військовий.

А завдання Тетяни — щоб діти знали, як сильно тато їх любив і чекав на їхнє народження.

Війна забрала у жінки трьох найрідніших людей — брата, маму та чоловіка. Неньку й коханого вона поки що не змогла навіть поховати з почестями — де їхні тіла, не відомо. Їй безліч разів пропонували виїхати за кордон, але вона вірить у нашу перемогу.

● **ПРЯМА МОВА**

Михайло ПОДОЛЯК, радник голови Офісу Президента, про «втому від України»:

Забудьте словосполучення «втома від України». Світ втомився не від підтримки України. Світ втомився від російського газового шантажу, штучних криз, інфляції, політичних вбивств, хімічної зброї, терору та постійної зухвалої брехні. Він утомився від особистих «комплексів» путіна.

МАГНІТНІ БУРІ У ЛИПНІ:

- **Слабкі:** 6, 11, 23.
- **Середні:** 7, 12, 29.
- **Сильні:** 15, 30.

● КОЗАЦЬКОГО РОДУ!

Фото Юрія БУТУСОВА.

Фото із сайту molodyytheatre.com.

До російського вторгнення у лютому актор Віктор Стороженко працював у Київському національному академічному Молодому театрі.

Мавр: афроукраїнець із Севастополя воює в «Легіоні Свободи»

Після 24 лютого чоловік вивіз за кордон вагітну дружину та сина і повернувся, щоб стати на захист рідної землі

Василина СМЕТАНА

31-річний воїн «Легіону Свободи», колишній актор Віктор Стороженко із Севастополя дав інтерв'ю журналісту Юрію Бутусову, в якому розповів про свій бойовий шлях та мотивацію воювати проти російських окупантів. Стороженко, який має позивний Мавр, зазначив, що він наполовину африканець, але мама Те-

Віктор Стороженко, який має позивний Мавр, наполовину африканець, але мама Тетяна виховала його патріотом України.

тяна виховала його патріотом України. Вже після анексії Криму, до речі, вона не побоялась вийти із синьо-жовтим прапором на святкування дня народження Тараса Шевченка до пам'ятника поету в Севастополі.

Після того, як Віктор Стороженко почув перші вибухи 24 лютого, вивіз за кордон вагітну дружину та сина і повернувся, щоб воювати. «Я вирішив, що

вступлю до першого легіону, який мене візьме. Це виявилася «Свобода», — розповів він і зазначив, що до участі в бойових діях його мотивувало бажання бути вільним.

«В Україні ми можемо все. Коли мені не подобалася влада, то я говорив про це. Це не те, що в росії, де тебе садять за репости. Свобода, яку ми маємо в нашій країні, — це неймовірно... Плюс росія просто чинить несправедливо», — наголосив Стороженко.

Він називає себе націоналістом і каже, що націоналізм та нацизм — це зовсім різні речі, але російська пропаганда зробила їх одним і тим самим. Хоч саме у московії зараз процвітає справжній нацизм.

Нині Мавр воює на Донбасі, а раніше визволяв Чернігівщину та Сумщину. І попри жорстокі бої, найбільше враження від війни у нього залишилось від людей у селах, з яких українці вибили рашівців.

Місцеві мешканці вибігали на вулиці, хрестили наших солдатів, дякували, а одна жінка просто почала цілувати руки українським бійцям. «Це були мурашки по шкірі і сльози. Неможливо забути», — каже воїн.

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь».

Головний редактор і відповідальний за випуск — ЗГОРЯНЕЦЬ Олександр Олександрович. Зареєстрована 6 листопада 2017 року.

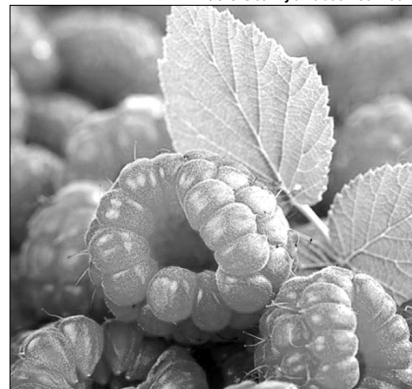
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь».

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2

● НЕХАЙ СМАКУЄ!

Гілка за гілкою, кущ за кущем — стільки малини, що ледве несеєм!

Фото із сайту amabook.com.ua.

Дай Боже і вам такого рясного врожаю цієї ароматної та цілющої ягоди — щоб і свіжою поласувати, і на зиму закрукти зробити. До речі, малинове варення люблять фактично всі і заготовити такого продукту на зиму намагаються якомога більше, адже це не тільки духмяний десерт — до його складу входить натуральна саліцилова кислота, що є основою більшості жарознижувальних та протизапальних засобів. Використання такого варення замість аспірину вбереже від виразки шлунку і гастриту. Вашій увазі — кілька рецептів малинових смаколиків

ПЕРЕТЕРТА З ЦУКРОМ

Інгредієнти: 1 кг малини, 2 кг цукру.

Приготування. У такій заготовці зберігаються всі вітаміни. Малину не мити, лише ретельно перебрати, видаляючи зіпсовані ягоди і сміття. Скласти її в глибоку емальовану посудину, засипати цукром і поставити в холодильник на 3 години — за цей час малина пустить сік, а цукор почне розчинятися. Після цього добре перетерти ягоди з цукром, щоб не залишилося цілих. Можна скористатися блендером, але краще перетирати дерев'яною ложкою, щоб малина не контактувала з металом і не відбувалося окислення. Банки ретельно помити із содою і обдати окропом. Розкласти в них заготовку і зверху засипати шаром цукру (приблизно 1,5–2 ст. л.), щоб малина краще зберігалася. Закрити слоїки пластмасовими кришками і поставити в холодильник або у погріб.

МАЛИНКА-П'ЯТИХВИЛИНКА

Інгредієнти: 1 кг малини, 1 кг цукру.

Приготування. У багатьох рецептах рекомендують мити ягоди. Однак цього робити не варто: малина моментально розкисає, стає водянистою, втрачає свій чудовий аромат. Якщо ж ви помітили комах, то опустіть ягоди (лише якщо вони міцні або злегка недозрілі) на кілька хвилин у холодну воду і відразу виберіть та дайте стекти на друшляку. Перебрану малину засипте цукром і перебийте блендером. Перелийте в каструлю, поставте варити на середній вогонь, доведіть до кипіння, зберіть піну і варіть на слабкому вогні 5 хвилин. Головне — не переварити, щоб варення не стало бурим. Гарячим розлийте в чисті стерильні слоїки і закрийте простерилізованими кришками.

ВАРЕННЯ «АРОМАТНЕ»

Інгредієнти: 1 кг малини, 1,5 кг цукру.

Приготування. Ягоди переберіть, відкидаючи зіпсовані та сміття. У мисці пошарово засипте малину цукром і залиште на 3–4 години, щоб виділився сік. Злийте його в каструлю й уварюйте 10–15 хвилин на середньому вогні, періодично помішуючи. В отриманий сироп додайте малину, перемішайте, зніміть піну і після закипання проваріть 5 хвилин. Хочете, щоб було густішим — останній етап повторіть ще раз, коли трохи схололо. Готове варення розкладіть у стерильні банки і закатайте.

МАЛИНОВО-БАНАНОВИЙ ДЖЕМ

Інгредієнти: 1 кг свіжої малини, 250 г м'якоти банана, 800 г цукру, 1 ч. л. лимонної кислоти або сік одного лимона.

Приготування. Зварене таким способом варення виходить густим, хоч відразу на батон масти. А ще використання банана зменшує кількість необхідного цукру, що також дуже важливо. Перебрані ягоди малини покласти в каструлю з товстим дном, пом'яти їх товкачем на пюре. Банани порізати півкільцями і додати до ягід, всипати цукор і лимонну кислоту, добре перемішати і поставити на середній вогонь. Періодично помішуючи, щоб не пригоріло, довести до кипіння і зменшити вогонь до мінімуму, після чого варити ще 20–30 хвилин, мішаючи й знімаючи піну. Якщо хочете, щоб вийшов більш густий джем, потримайте на вогні на 10 хвилин довше або додайте пектин (12–15 г на 1 кг фруктових пюре). Одразу розлийте варення в сухі стерильні банки, закатайте простерилізованими кришками та накрийте пледом до повного охолодження. Зберігайте в прохолодному місці. За бажанням наприкінці варіння можна додати до малиново-бананового джему трошки ваніліну і 30–50 мл коньяку.

Цікава
ГАЗЕТА
на вихідні

Тижневик
«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Телефони редакції:

066 82 47 160, 096 77 31 037

ТЗОВ «Газета «Волинь»

n/p UA83305299000026007000803281

КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний. Обсяг — 3 друковані аркуші

Передплатні індекси: 60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей)
Реєстраційні номери: ВЛ № 516-249Р. 06.11.2017 р.
КВ № 22953-12853Р від 06.10.2017 р.
РВ № 691/244Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067)352-18-51, сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 1192

● ШОК!

Повісився на тому ж дереві, з якого напередодні зняли його кохану...

Подробиці трагедії на Одещині

Василина СМЕТАНА

16-річна Олена П. з Новоградівки була оголошена в розшук під вечір 22 червня. Уранці вона пішла з дому й не повернулася. А знайшли її наступного дня повішеною в лісосмузі поблизу села.

Як повідомили в Одеському районному управлінні поліції N2, зовнішніх слідів насильницької смерті на тілі дівчини не було, тож попередньо розслідування цієї події ведеться за статтею ККУ «Вбивство» з позначкою «Самогубство».

Слідство з'ясувало, що після смерті батьків Олена була під опікою дідуся й бабусі. Але через її дружбу із дорослим чоловіком у сім'ї останнім часом виникали конфлікти. Слідчий опитав і друга дівчини — той розповів, що 22 червня вона деякий час була у нього, потім сказала, що йде додому, й вирушила...

А 24 червня повішеним знайшли односельчанина Олена — Володимира П. Як повідомляє телеграм-канал «Х*еваля Одесса», саме він був хлопцем дівчини (**обоє на знімку**). І, дізнавшись про її смерть, повісився на тому ж дереві, на яко-

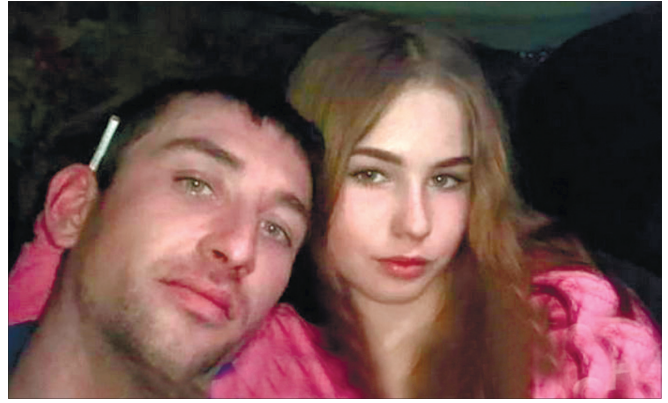

Фото із сайту kriminal.tv.

Що вони накоїли?

му наклала на себе руки його кохана.

— Дійсно, в одному із сіл області був знайдений повішеним 32-річний чоловік — у лісосмузі біля будинку, де він

тею «Вбивство» з позначкою «Самогубство». Про будь-які записки загиблих із поясненнями їхніх дій поліції поки що невідомо.

Як розказала матір заги-

Після смерті батьків Олена була під опікою дідуся й бабусі. Але через її дружбу із дорослим чоловіком у сім'ї останнім часом виникали конфлікти.

жив, — розповіла начальниця відділу комунікації ГУНП в Одеській області Любова Гордієвська. — На його тілі слідів насильницької смерті не виявлено, тож розслідування кваліфіковано за стат-

блого, син був засмучений звісткою про смерть подруги. Батьки намагалися не залишати його самого, але чоловік усе ж зумів втекти із дому. Знайшли його на місці загибелі дівчини...

● НАРЕШТІ!

«Терпі, мая красавица» — борщ наш!

Суперечку про те, чий борщ, закрито

Леонід ОЛІЙНИК

1 липня найпопулярнішу українську традиційну страву внесли до Списку нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО, що потребує негайної охорони. Комітет визнав універсальну цінність українського борщу й його значення для світу. Тепер культура приготування нашої національної страви перебуває під охороною ЮНЕСКО.

Український шеф-кухар і невтомний популяризатор борщу Євген Клопотенко (**на фото**) написав, що це однозначно перемога на культурному фронті. Він зазначив: в Україні були сотні сторінок доказів, що культура приготування борщу — українська. А проти була ціла машина російської пропаганди, яка з тріском прогнала цю кулінарну битву.

Тим часом на рішення ЮНЕСКО негативно відреагувала офіційна представниця МЗС Росії Марія Захарова. «Як я розумію, українці-

ФОТОКОЛАЖ ІЗ САЙТУ KLOPOTENKO.COM.

«Російська пропаганда з тріском прогнала нашу кулінарну битву!»

зації підлягає все. Що далі? Визнання свинини українським національним продуктом?» — обурилася вона. Представниця росії дотепно відповів керівник міністерства закордонних справ Латвії Едгарс Рінкевич. «Нравится, не нравится — терпи, моя красавица», — заявив він, процитувавши слова путіна, сказані на адресу українського керівництва за кілька тижнів до вторгнення.

● УВАГА, ВІКТОРИНА!

І «всевидяче око» безсиле перед... ганчіркою

Бо пропаде вся його сила. Але робити цього точно не треба. Хоча в детективних фільмах чи книжках таке трапляється доволі часто

Грицько ГАРБУЗ

Думаю, після цих речень ви вже точно здогадалися, що ж ми таке каверзне заховали в гранатобузі, а ви так і не змогли відгадати. Але, за правилами нашої вікторини, я маю насамперед нагадати саме запитання.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-11»

Намісник Бога на землі (не Папа Римський). Вдома — поліцейський, на роботі — помічник шефа, який інколи боїться одного із головних озброєнь... прибиральниці.

Що за предмет ми заховали у гранатобузі?

А дуже проста констатація факту: жодного варіанту відповіді — «відеокамера» чи «камера відеоспостереження» — ми не отримали. Тому... тому переходимо до повторення запитання і підсумків наступного туру.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-12»

І хоч земля кругла, але у їхньому випадку аж занадто: ідуть на північ — упираються в стіни сусіда-держави, на південь — того самого сусіда, і на захід — тільки він, рідненький, як і на схід — та ж країна. Хоч, як правило, дивляться на того «родича» зверху... А в гранатобузі сьогодні ми заховали квітку — символ країни, оточеної одним сусідом. Підозрюю, її «родич» є у вас вдома або на роботі.

Що знаходиться у гранатобузі?

І тут не будемо довго розглагольствувати, а одразу приступаємо до відповіді: країна, оточена з усіх боків одним сусідом, — це Лесото (Королівство Лесото), її міцно обійняла Південно-Африканська Республіка (**на фото**). А національною квіткою Лесото, територія якого повністю лежить вище 1400 метрів над рівнем моря, є **спіральне алоє**.

Оскільки лише троє наших учасників змогли до цього докопатися, то ми вирішили не вдаватися до жеребкування, а від імені **Віти Бобко із села Затурці Володимир-Волинського району Волині і двох її земляків із Ковеля — Андрія Куяви і Юрія Харченка —**

перерахувати по 100 гривень Збройним силам України.

Переможцям туру — «Віват!», а нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-14»

Цей острів згадується у відомій українській комедії, яка асоціюється з тваринами, аж 43 рази. Спочатку — 11 разів, потім — 16, ще раз — 15. Звісно, я назвав слово-омонім.

Що за назву острова ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 14 липня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номері: **0501354776 і 0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет (Галина Гармата)'). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні про розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Виграні кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Б'ємо путіна на всіх фронтах!

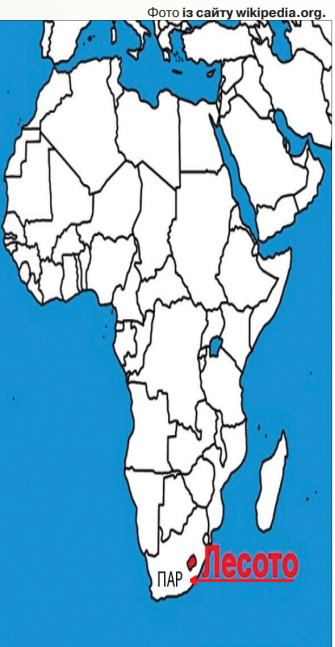

Фото із сайту wikipedia.org.

Понад 80 % території Лесото, яку з усіх боків оточує ПАР, лежить вище 1800 м над рівнем моря.